

27. navadna nedelja – leto B

O ločitvi

Pristopili so farizeji, in da bi ga preizkušali, so ga vprašali: »Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?« Odgovoril jim je: »Kaj vam je naročil Mojzes?« Rekli so: »Mojzes je dovolil napisati ločitveni list in jo odsloviti.« Jezus pa jim je rekel: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je napisal to zapoved, na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo. Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno meso. Tako nista več dva, ampak eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!« Ko so bili v hiši, so ga učenci spet spraševali o tem. In govoril jim je: »Kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje z njo; in če se ona loči od svojega moža in se omoži z drugim, prešuštvuje.« Mr 10,2-12

Ali je dovoljeno?

Tokrat sem se ustavil pri vprašanju, ki ga farizeji zastavijo Jezusu: »Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?« Vprašanje mi zveni popolnoma brezosebno, lahko bi rekli tehnično. Jezus nanj odgovarja zelo jasno in neposredno, zato se nikoli nisem vprašal, kaj ob tem doživlja. Tokrat me je misel ponesla tja. Skušam si predstavljati, s kakšno ljubeznijo je Bog ustvarjal človeka. Kako je razmišljal, da bi mu dal čim višje mesto ob sebi, da bi ga naredil sebi čim bolj podobnega. V tej neskončni ljubezni si je zamislil, da bo človek z njim soustvarjalec prihodnosti v najlepšem pomenu besede. Mož in žena bosta pripadala drug drugemu. Eno bosta, kakor je eno On, Njegov sin in Sveti Duh. V tej ljubezni bosta gradila drug drugega in svetu prinašala otroke. Še več. Pomislil je tudi na otroke. Bog je naredil človeka ob rojstvu najbolj neobogljeno bitje na svetu, dolgo popolnoma odvisno od svoje matere in očeta. Prav ničesar ne zna, ko pride na svet. Kaj in kako bo otrok doživljal je Bog v največji možni meri zaupal materi in očetu. Vsega ga morata naučiti onadva. Si lahko mislimo, kakšno zaupanje in vero ima Bog v človeka, v zakon, v družino!? Kako čudovita ljubezen!

In ta ljubeči Oče in stvarnik od moža sliši hladno vprašanje, brez sledu hvaležnosti: Ali se lahko ločim od 'te' žene? Farizejem izpred oči izgine vsaka zavest o čudovitem daru, ki je možu zaupan. Božji dar postane neprijetno breme, ki se ga želi po najkrajši in najlažji poti znebiti.

Ko razmišljam o brezčutnosti farizejev in o Jezusovi bolečini, je moja prva misel ob današnjem evangeliju: Hvaležnost za božji dar! Za božji dar očetovstva in materinstva, za dar otroštva, za dar zakonskega življenja in dar družine, za dar vere. V zavesti o tem čudovitem daru, bomo lahko razmišljali drugače. Naj nam po tej zavesti življenje ne bo stvar golih paragrafov, ampak predvsem hvaležnost, kljub bolečini in trpljenju, ki ga življenje prinaša.

Ob 10. obletnici mladinskih maš bi se želel Bogu zahvaliti za pot, ki nam jo je pokazal, jo zaupal in nas na njej spremljal. A priznam, da je v meni namesto zavesti obdarjenosti in hvaležnosti pogosto predvsem bolečina. In vem, da to ni prav, kot ni prav, da farizeji pozabijo na dar. Vem, da je Bog

vedno ljubeči Oče. Naj bo današnji evangelij za vsakega od nas spodbuda k hvaležnosti. Hvaležnosti, ki mora vedno premagati bolečino razočaranj in neuspehov.

Drugo misel pa nam ponujata slavljenca. Danes goduje sv. Frančišek Asiški in obhajamo nedeljo Rožnovenske Matere božje. V njima vidim poleg zgoraj omenjene hvaležnosti še dve drži, ki sta za vztrajanje na naši poti nujni: Frančiškova norost in Marijin molk.

Frančišek stopa na pot jasne odločitve za Boga in je zato nor za svet, iz katerega izstopa. Ko ga je Bog poklical ni videl več možnosti srednje poti. Kakor blazen se požene v Očetovo naročje, sleče starega človeka pred očetom Bernardonejem in za svojega Očeta kliče samo še Boga. Ta norost izziva, zbuja prezir, nasprotovanje, posmeh. A vendar brez te norosti ni Svetega Frančiška in ni božjih otrok. Frančiškova norost je bila potrebna za deset let poti, ki je za nami, in bo potrebna za naslednje desetletje. **Brez norosti ni božje modrosti in ni žive Cerkve.**

Na videz popolno nasprotje Frančišku, ki pleše po srednjeveških trgih in trka na vrata meščanov, je **Marija**. V tišini svoje sobe srečuje Boga, v tihem trpljenju ga rojeva v zapuščenem pastirskem bivališču, tiha beži v Egipt in tiho spremlja Jezusa vse do križa. Čudovit božji molk lahko občudujemo pri Mariji. **Tiha vztraja od oznanjenja do vstajenja**. Ta molk v vdanem zaupanju v božjo voljo in božji načrt, je drugo, kar potrebujemo, da bi lahko tudi z našim srečevanjem ostajali zvesti načrtu, ki ga ima Bog z nami.

Troje vam dragi bratje in sestre, dragi prijatelji ob tej obletnici naših mladinskih maš želim:

- da bi teža poti, na katero smo poklicani kot poročeni, posvečeni ali samski, nikoli ne iztrgala iz našega srca hvaležnosti za neskončno božjo ljubezen, s katero nas Oče ljubeče jemlje v svoje naročje in ljubkuje,
- da bi se ne prestrašili prezira, ki ga zbuja božja norost, v katero smo v zvestobi Gospodu poklicani,
- da bi nas želja po uspehu, ne odvrnila od tihega in vztrajnega služenja Bogu, ki nas za odrešenje sveta še vedno potrebuje.

Hvaležnost, norost in molk naj bosta naš spomin in naše upanje za prihodnost.